

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Transcriere video - română

Samadhi 1 - Maya, iluzia I

Samadhi este un vechi cuvânt sanscrit, pentru care nu există un echivalent modern. E o provocare fundamentală să faci un film despre Samadhi. Samadhi indică spre ceva ce nu poate fi adus la nivelul minții.

Acest film este, pur și simplu, manifestarea exterioară a propriei mele călătorii interioare. Intenția nu este de a vă învăța despre Samadhi, sau de a furniza informații minții, ci de a vă inspira să descoperiți direct adevărata voastră natură.

Samadhi este relevant acum mai mult ca oricând. Suntem într-un moment din istorie în care nu numai că am uitat Samadhi, dar am uitat ceea ce am uitat.

Aceasta uitare este Maya, iluzia de sine.

Ca oameni, majoritatea dintre noi trăiesc absorbiți în viața de zi cu zi, fără să ne gândim aproape deloc cine suntem, de ce suntem aici și încotro ne îndreptăm. Cei mai mulți dintre noi nu am realizat adevăratul sine, sufletul sau ceea ce Buddha a numit Anata - ceea ce este dincolo de nume și formă, dincolo de gândire. Ca urmare, noi credem că suntem aceste corpuri limitate. Trăim cu frica, conștientă sau inconștientă, că structura limitată a eului cu care suntem identificați va muri.

În lumea de astăzi marea majoritate a oamenilor care sunt angajați în practici religioase sau spirituale, cum ar fi yoga, rugăciunea, meditația, cântecele devoționale sau orice fel de ritual, practică tehnici care sunt condiționate. Ceea ce înseamnă că acestea sunt parte a construcției egotice. Nu căutarea și activitatea sunt problema - a gândi că ați găsit răspunsul în unele forme exterioare este problema.

Spiritualitate în formele ei cele mai comune nu este cu nimic diferită de gândirea patologică pe care o întâlnim peste tot. Nu este decât încă o formă de agitație a minții. Mai multă facere umană în opoziție cu ființare umană. Ego-ul vrea mai mulți bani, mai multă putere, mai multă dragoste, mai mult din orice. Cei de pe așa-zisele căi spirituale își doresc să fie mai spirituali, mai treji, cu mai multă ecuanimitate, mai liniștiți, mai iluminați. Pericolul pentru tine, la vizionarea acestui film, este ca mintea ta să își dorească să atingă Samadhi. Mai periculos chiar este că mintea ta ar putea crede că a dobândit Samadhi. Ori de câte ori există o dorință de a atinge ceva puteți fi siguri că aceasta este munca ego-ului. Samadhi nu este despre a dobândi ceva sau a adăuga ceva la ceea ce ești.

A realiza Samadhi este a învăța să mori înainte să mori. Viața și moartea sunt ca Yin și Yang - un continuu inseparabil. Într-o desfășurare infinită, fără început și fără sfârșit. Când respingem moartea, de asemenea,

respingem viața. Când experimentați adevărul a ceea ce sunteți în mod direct, nu mai există frica de viață sau de moarte.

Ni se spune cine suntem de societatea și cultura noastră și, în același timp, suntem sclavii dorințelor și aversiunilor noastre biologice inconștiente mai profunde care ne guvernează alegerile. Construcția egotică nu este nimic altceva decât impulsul de a repeta. Este pur și simplu calea pe care energia a luat-o cândva și tendința acesteia de a urma din nou același făgaș, fie că este pozitiv sau negativ pentru organism.

Există niveluri infinite de memorie sau de minte, spirale în spirale. Atunci când conștiința ta se identifică cu această minte sau ego-ul, te leagă de condiționările sociale, pe care le-am putea numi Matricea.

Există aspecte ale ego-ului de care putem fi conștienți, dar sunt circuitele ancestrale inconștiente, teama existențială primară, care conduce, de fapt, întreaga mașinărie. Tipare nesfârșite de menținere a plăcerii și evitare a durerii sunt sublimite în comportamente patologice... munca noastră... relațiile noastre... credințele noastre, gândurile noastre și întregul nostru mod de viață. La fel ca vitele, cei mai mulți oameni trăiesc și mor într-o subjugare pasivă, hrănind cu viețile lor Matricea.

Ne trăim viețile încuiați în tipare înguste. Vieți adesea pline de o mare suferință, și nu ne dăm deloc seama că, de fapt, putem deveni liberi. Este posibil să ne eliberăm viața de moștenirile din trecut, să o trăim pe cea care așteaptă să iasă la iveală din realitatea interioară.

Ne-am născut cu toții în această lume cu o structură biologică condiționată, dar fără conștiință de sine. Deseori, când te uiți în ochii unui copil mic, nu există nici urmă de sine, doar vacuitate luminoasă. Personalitatea care se formează este o mască purtată peste conștiință. Shakespeare a spus: „Toată lumea este o scenă, și toți bărbații și femeile sunt doar actori”. Într-o ființă trezită, conștiința strălucește prin personalitate, prin mască. Când ești treaz, nu devii identificat cu personalitatea ta. Nu crezi că ești măștile pe care le porți. Dar nici nu încetezi să joci roluri.

2400 de ani după ce Platon a scris Republica, omenirea încă își caută calea de ieșire din peștera lui Platon. De fapt, suntem pradă iluziei mai mult ca oricând. Platon la pus pe Socrate să descrie un grup de oameni care și-au trăit întreaga viață în lanțuri, într-o peșteră, în fața unui perete gol. Tot ce puteau vedea erau umbrele, proiectate pe perete, ale lucrurilor ce treceau prin fața unui foc ce se afla în spatele lor. Acest teatru de păpuși devine lumea lor. Socrate zicea, că umbrele erau prea aproape ca prizonierii să ajungă vreodată să vadă realitatea. Chiar și după ce li s-a spus despre lumea de afară, ei au continuat să creadă că umbrele erau tot ceea ce există. Chiar dacă bănuiau că exista ceva mai mult, nu erau dispuși să renunțe la ceea ce le era familiar.

Omenirea de astăzi este asemenea celor care au văzut doar umbrele de pe peretele peșterii. Umbrele sunt analoage gândurilor noastre. Lumea gândurilor este singura lume pe care o știm. Dar există o altă lume, care este dincolo de gândire. Dincolo de mintea dualistă. Sunteți dispuși să părăsiți peștera, să renunțați la tot ce știați, pentru a afla adevărul a ceea ce sunteți?

Pentru a experimenta Samadhi este necesar să comutăm atenția de la umbre, adică de la gânduri spre lumină. Atunci când o persoană este obișnuită doar în întuneric, ea trebuie să se acomodeze cu lumina treptat. Adaptarea la orice paradigmă nouă necesită timp și efort, precum și dorința de a explora noul și de a lăsa în urmă ce e învechit. Mintea poate fi asemănată cu o capcană pentru conștiință, cu un labirint sau cu o închisoare. Nu că ați fi în închisoare, ci sunteți închisoarea.

Închisoarea este o iluzie. Dacă ești identificat cu un sine iluzoriu, ești adormit. Odată ce ești conștient de închisoare, dacă te lupți pentru a ieși din iluzie, tratezi iluzia ca fiind reală și încă ești adormit, doar că acum visul devine un coșmar. Vei fi hăituit și vei fugi de umbre pentru totdeauna. Samadhi este trezirea din visul sinelui separat sau al structurii egotice. Samadhi este trezirea din identificarea cu închisoarea pe care o numesc eu. Nu poți niciodată să fii de fapt liber, pentru că oriunde te duci închisoarea este acolo.

Trezirea nu este despre a scăpa de minte sau de Matrice, ci dimpotrivă; când nu ești identificat cu ea, atunci poți experimenta jocul vieții mai deplin, bucurându-te de spectacol așa cum este, fără jind sau frică. În învățăturile străvechi, acesta a fost numit jocul divin al lui Leila: jocul existenței în dualitate.

Conștiința umană este un continuum. La o extremă, oamenii sunt identificați cu sinele material. La cealaltă extremă este Samadhi, încetarea acestuia. Fiecare pas pe care îl facem în continuum înspre Samadhi aduce mai puțină suferință. Mai puțină suferință nu înseamnă că viața este lipsită de durere. Samadhi este dincolo de dualitatea durere - plăcere. Ceea ce înseamnă de fapt, este că există mai puțină rezistență auto-creată față de orice se petrece; și că această rezistență este cea care creează suferință. A realiza Samadhi, chiar și o dată, îți permite să vezi ce se află la celălalt capăt al continuumului. Să vezi că există altceva decât lumea materială și propriul interes. Atunci când are loc încetarea efectivă a structurii eului în Samadhi, nu există gândire egotică, nici sine, nici dualitate, există doar Eu Sunt, Anata sau non-sine. În acea vacuitate se află zorii lui Prajna sau ai înțelepciunii - înțelegerea că sinele imanent este mult dincolo de jocul dualității, dincolo de întregul continuum.

Sinele imanent este atemporal, neschimbător și întotdeauna acum. Iluminarea este contopirea spiralei primordiale, lumea manifestată în continuă schimbare sau lotusul din care timpul se desfășoară, cu ființa ta atemporală. Conexiunea lăuntrică crește ca o floare care se deschide infinit pe măsură ce te dezidentifici de eu, devenind o punte vie între lumea timpului și atemporal.

Realizarea sinelui imanent este numai începutul căii. Cei mai mulți oameni vor trebui să experimenteze și să piardă de nenumărate ori Samadhi în meditație înainte de a fi capabili să-l integreze în alte fațete ale vieții. Nu este neobișnuit să ai pătrunderi profunde în natura ființei tale în timpul meditației sau al introspecției, doar ca să te surprinzi căzând din nou în tipare vechi, uitând adevărul despre cine ești.

A realiza acea liniște sau vacuitate în fiecare aspect al vieții, în fiecare aspect al sinelui este de a deveni vacuitatea dansând în forma tuturor lucrurilor.

Liniștea nu este ceva separat de mișcare. Nu este opusă mișcării. În Samadhi liniștea (nemișcarea) este recunoscută a fi identică cu mișcarea, forma este identică cu vacuitatea. Acesta este un non-sens pentru minte pentru că mintea înseamnă a fi în dualitate.

Rene Descartes, părintele filozofiei occidentale, este faimos pentru cuvintele: „Cuget, deci exist”. Nici o altă propoziție nu exprimă mai clar prăbușirea civilizației și totala identificare cu umbrele de pe peretele peșterii. Eroarea lui Descartes, ca și eroarea tuturor oamenilor, a fost echivalarea ființei fundamentale cu gândirea.

La începutul celui mai faimos tratat al său, Descartes a scris că aproape totul poate fi pus sub semnul întrebării; se poate îndoii de simțuri, și chiar de gândurile sale. La fel, în Kalama Sutra, Buddha a spus că, pentru a atinge adevărul, omul trebuie să pună la îndoială toate tradițiile, scripturile, învățăturile și tot conținutul minții și simțurilor. Ambii au început cu un mare scepticism, dar diferența a fost că Descartes s-a oprit cu chestionarea la nivelul gândirii, în timp ce Buddha a mers mai adânc - a pătruns dincolo de cele mai profunde niveluri ale minții. Poate că dacă Descartes ar fi trecut dincolo de mintea sa gânditoare, el și-ar fi realizat adevărata natură și conștiința occidentală ar fi fost foarte diferită astăzi.

În schimb, Descartes a descris posibilitatea unui demon al răului care ne-ar putea ține sub un văl al iluziei. Descartes nu a recunoscut acest demon al răului ca fiind ceea ce era. Ca în filmul Matrix, am putea fi cu toții cuplați la niște programe sofisticate care ne furnizează o lume iluzorică ca în vis. În film, oamenii își trăiau viețile în Matrice, în timp ce la un alt nivel ei erau doar baterii, hrănind cu forța lor vitală mașinile care le foloseau energia pentru propriile scopuri.

Oamenii întotdeauna vor să dea vina pe ceva din afara lor pentru situația în care se află lumea sau pentru propria lor nefericire: e o persoană, un anumit grup sau o țară, o religie sau ceva manipulator precum

Iluminati, demonul răului al lui Descartes, sau mașinile conștiente din Matrix. În mod ironic, demonul pe care Descartes l-a imaginat este chiar lucrul prin care el însuși s-a definit. Când atingi Samadhi, devine clar că există un manipulator, există o mașină, și un demon al răului care-ți perturbă viața, zi de zi. Mașina ești tu.

Structura eului este făcută din mai multe mici sub-programe condiționate sau mici șefi. Un mic șef care pofteste mâncare, un altul tânjește după bani, un altul după statut, poziție, putere, sex, intimitate. Un altul vrea conștientă sau atenție din partea celorlalți. Dorințele sunt literalmente fără sfârșit și nu pot fi niciodată satisfăcute.

Consumăm mult timp și energie pentru a ne decora închisoarea, cedând presiunilor de a ne îmbunătăți măștile și de a ne hrăni micii șefi, făcându-i astfel mai puternici. Ca și dependenții de droguri, cu cât vom încerca să ne satisfacem micii șefi, cu atât tânjeala va crește. Calea spre libertate nu este auto-perfecționarea sau a ne satisface, într-un fel sau altul, propriul interes ci este o renunțare totală la propriul interes.

Unii oameni se tem că trezirea adevăratei lor naturi va însemna că își pierd individualitatea și bucuria de a trăi. De fapt, opusul este adevărat; individualitatea unică a sufletului poate fi exprimată numai când sinele condiționat este transcens. Pentru că rămânem adormiți în Matrice, cei mai mulți dintre noi nu aflăm ceea ce sufletul vrea să exprime, de fapt.

Calea spre Samadhi implică meditație, care este, în același timp, observarea sinelui condiționat, a ceea ce se schimbă, și, realizând adevărata ta natură, adică ceea ce nu se schimbă. Când ajungi în punctul de nemiscare, sursa ființei tale, așteaptă următoarele instrucțiuni fără nici un fel de insistență despre cum ar trebui să se schimbe lumea ta exterioară. Nu voia mea, ci o voie mai înaltă se va împlini.

Dacă mintea încearcă doar să schimbe lumea exterioară pentru a se conforma unei idei despre cum crezi tu că trebuie să stea lucrurile, este ca și cum ai încerca să schimbi imaginea dintr-o oglindă, prin manipularea reflexiei. Pentru a face imaginea dintr-o oglindă să zâmbească, evident că nu poți manipula reflexia, trebuie să realizezi că tu ești sursa reală a reflexiei.

Odată ce realizezi sinele autentic, aceasta nu înseamnă, obligatoriu, că ceva din exterior trebuie să se schimbe. Ceea ce se schimbă este energia lăuntrică, inteligentă, conștientă sau prana, care este eliberată de tiparele condiționate și devine disponibilă spre a fi direcționată de suflet. Putem deveni conștienți de intențiile sufletului numai atunci când putem observa sinele condiționat și interesele sale fără de sfârșit și le lăsăm să plece.

În mitologia greacă, se spune că zeii l-au condamnat pe Sisyphus să îndeplinească la nesfârșit o sarcină fără sens. Sarcina lui era să împingă la nesfârșit un bolovan în susul unui munte, doar ca acesta să se rostogolească din nou jos. Existențialistul francez, laureat al Premiului Nobel, Albert Camus, a văzut în situația lui Sisyphus o metaforă pentru omenire. El a pus întrebarea: „Cum putem găsi sens în această existență absurdă?”.

Ca ființe umane, trudim la nesfârșit, construind un viitor care nu vine niciodată, și apoi murim. Dacă realizăm pe deplin acest adevăr, atunci fie înnebunim, dacă suntem identificați cu personalitățile noastre egotice, fie ne trezim și devenim liberi. Nu vom putea niciodată izbândi în lupta exterioară, pentru că aceasta este doar o reflexie a lumii noastre interioare. Gluma cosmică, absurdul situației devine clar atunci când se produce un eșec total al sinelui egotic, trezindu-se tocmai prin intermediul preocupărilor sale inutile.

În Zen există o zicală: „Înainte de iluminare, taie lemne, cară apa. După iluminare, taie lemne, cară apă”. Înainte de iluminare, trebuie să rostogolești bolovanul în susul dealului, după iluminare trebuie de asemenea să rostogolești bolovanul în susul dealului. Ce s-a schimbat? Rezistența interioară față de ceea

ce este. Lupta a fost abandonată, sau mai degrabă s-a înțeles că cel care se lupta era o iluzie. ca fiind iluzoriu. Voința individuală sau mintea individuală și voința divină, sau mintea superioară sunt aliniate.

Samadhi este, în cele din urmă, o abandonare a tuturor rezistențelor interioare - față de toate fenomenele schimbătoare, fără excepție. Cel care este capabil să realizeze pacea lăuntrică, indiferent de circumstanțe, a atins adevăratul Samadhi. Renunți la rezistență nu pentru că tolerezi un lucru sau altul, ci pentru că libertatea lăuntrică nu este condiționată de exterior.

Este important de remarcat că, atunci când acceptăm realitatea așa cum este, nu înseamnă, în mod necesar, că încetăm să mai acționăm în lume, sau că devenim pacifiști care meditează. De fapt, opusul este adevărat; când suntem liberi să acționăm fără a fi conduși de motive inconștiente, atunci devine posibil să acționăm în acord cu Tao, având întregul suport al energiei lăuntrice din profunzimile noastre. Mulți vor susține că, pentru a schimba lumea și a aduce pacea, trebuie să luptăm din greu împotriva dușmanilor noștri cunoscuți. Să lupți pentru pace este ca și cum ai striga pentru liniște; doar creează mai mult din ceea ce nu vrei. În aceste timpuri există un război împotriva a orice: un război împotriva terorii, un război împotriva bolii, un război împotriva foametei. Fiecare război este de fapt un război împotriva noastră înșine.

Lupta este parte a unei iluzii colective. Noi spunem că vrem pace, dar vom continua să alegem liderii care se angajează în război. Ne mințim singuri spunând că susținem drepturile omului, dar continuăm să cumpărăm produse fabricate în condiții abuzive, de exploatare. Spunem că vrem aer curat, dar continuăm să poluăm. Ne dorim ca știința să ne vindece de cancer, dar nu dorim să ne schimbăm comportamentele auto-distructive, obișnuite care ne predispun la boală. Ne autoiluzionăm că promovăm o viață mai bună. Nu vrem să ne vedem laturile ascunse care trec cu vederea suferința și moartea.

Credința că putem câștiga un război împotriva cancerului, foametei, terorii sau oricărui inamic creat prin propria noastră gândire și prin propriul comportament, de fapt ne permite să continuăm să ne amăgim că nu trebuie să ne schimbăm modul în care acționăm pe această planetă.

Lumea interioară este locul unde revoluția trebuie să se producă mai întâi. Numai atunci când putem simți, în mod direct, spirala vieții în interior, lumea exterioară se va alinia cu Tao. Până atunci, orice vom face va fi un adaos la haosul deja creat de minte.

Război și pace - apar împreună într-un dans nesfârșit; ele sunt un continuum. O jumătate nu poate exista fără cealaltă. La fel cum lumina nu poate exista fără întuneric și susul nu poate exista fără jos. Lumea pare să vrea lumină fără întuneric, plin fără gol, fericire fără întristare. Cu cât mintea e mai mult implicată, cu atât lumea devine mai fragmentată. Fiecare soluție care apare din mintea egotica este condusă de ideea că există o problemă, iar soluția devine chiar o problemă mai mare decât ce încercam să rezolvăm. La ceea ce te opui - persistă.

Ingeniozitatea umană creează noi antibiotice doar ca să descopere cum viclenia naturii face ca bacteriile să devină tot mai puternice. În ciuda celor mai mari eforturi depuse în lupta care se duce, prevalența cancerului este, de fapt, în creștere, numărul persoanelor care suferă de foame în lume în creștere constantă, numărul de atacuri teroriste la nivel mondial continuă să crească.

Ce e în neregulă cu abordarea noastră? Ca și Ucenicul Vrăjitor din poemul lui Goethe, am ajuns să dispunem de o mare putere, dar nu și de înțelepciunea de a o folosi. Problema este că nu înțelegem instrumentul pe care îl folosim. Nu înțelegem mintea umană, rolul și scopul ei specific.

Criza ia naștere din modul condiționat limitat în care gândim, modul în care simțim și experimentăm viața. Raționalismul nostru ne-a răpit capacitatea de a recunoaște și experimenta înțelepciunea multor culturi străvechi. Gândirea noastră egotică ne-a răpit capacitatea de a simți adâncimea și sacralitatea profundă a vieții, a misterului vieții, și de a realiza niveluri de conștiință complet diferite, care sunt acum aproape de

tot uitate de omenire. În vechea tradiție egipteană, Neters erau forme arhetipale ale căror caracteristici puteau fi întrupate de către cei care își purificau corpurile fizice și spirituale astfel încât acestea să corespundă pentru a găzdui o conștiință mai înaltă. Autenticul Neter, sau principiul divin al înțelepciunii, era cunoscut sub numele de Thoth sau Tehuti. Deseori era figurat ca un scrib cu cap de pasăre sau Ibis și reprezenta sursa întregii cunoașteri și înțelepciuni. Thoth poate fi descris ca principiul cosmic al gândirii sau cugetului. Thoth ne-a dat limbajul, conceptele, scrierea, matematica și toate artele și manifestările minții. Numai celor care se supuseseră unei pregătiri speciale accesul la cunoașterea sacră a lui Thoth le era permis.

Cartea lui Thoth nu este o carte fizică, ci este înțelepciunea tărâmului akashic sau eteric. Legenda spune că, cunoașterea lui Thoth a fost adânc ascunsă într-un loc secret în fiecare ființă umană, și păzit de un șarpe de aur. Mitul arhetipal al șarpelui sau dragonului păzitor al comorii e răspândit în multe culturi, acesta fiind desemnat prin nume precum Kundalini Shakti, Chi, Duh Sfânt și energie lăuntrică. Șarpele de aur este construcția egotică ce este prinsă în energiile interioare și, până nu este stăpânit sau învins, sufletul nu va putea vreodată să atingă adevărata înțelepciune. Se spune despre cartea lui Thoth că nu aduce nimic altceva decât suferință oricărei persoane care o citește, chiar dacă ar afla secretele zeilor înșiși și tot ce este ascuns în stele. Ceea ce trebuie înțeles este că această carte a adus suferință oricărei persoane care a citit-o, oricărui ego care a încercat să o controleze. În tradiția egipteană conștiința trezită era reprezentată de Osiris.

Fără această conștiință trezită, orice cunoaștere sau înțelegere dobândită de sinele limitat poate fi periculoasă, deconectată de la marea înțelepciune. Ochiul lui Horus trebuie să fie deschis. Semnificația esoterică pe care o găsim aici este similară cu mai familiara poveste a „căderii” din grădina Edenului. Cartea lui Thoth merge în paralel cu cartea cunoașterii binelui și răului din ale căror fructe Adam și Eva au fost ispitiți să mănânce. Omenirea, desigur, a mâncat deja din fructul oprit, a deschis deja cartea lui Thoth, și a fost alungată din grădină. Șarpele este o metaforă pentru spirala primordială, care se extinde din microcosmos în macrocosmos. În ziua de azi, șarpele trăiește ca fiind tu. Este mintea egotică exprimată ca fiind lumea manifestată. Nu am avut niciodată până acum acces la atât de multe cunoștințe. Am mers adânc în lumea materială, chiar până la a găsi așa-numita particulă a lui Dumnezeu, dar nu am fost niciodată mai limitați, mai ignoranți cu privire la cine suntem, la cum să trăim, și nu înțelegem mecanismul prin care creăm suferință.

Gândirea noastră a creat lumea așa cum este ea acum. Ori de câte ori etichetăm ceva ca fiind bun sau rău, sau creăm preferință în mintea noastră, aceasta este datorită manifestării structurii egotice sau a propriului interes. Soluția nu este de a lupta pentru pace sau de a cuceri natura, ci pur și simplu să recunoaștem adevărul; că însăși existența ego-ului creează dualitate, o ruptură între sine și ceilalți, al meu și al tău, om și natură, interior și exterior. Ego-ul este violență; el are nevoie de o barieră, de o delimitare față de rest, ca să existe.

Fără ego nu ar fi nici un război împotriva a nimic. Nu exista limite în orgoliu, și în cucerirea naturii doar pentru a crea profit. Aceste crize exterioare în lumea noastră reflectă o gravă criză lăuntrică; noi nu știm cine suntem. Suntem complet identificați cu sinele noastre egotice, măcinate de temeri și suntem deconectați de la adevărata noastră natură.

Rase, religii, țări, afilieri politice, orice grup căruia aparținem, toate consolidează identitățile noastre egotice. Aproape fiecare grup care există astăzi pe planetă vrea să-și proclame perspectiva ca fiind cea adevărată și corectă, așa cum facem la nivel individual. Prin revendicarea adevărului ca fiind al său, grupul își perpetuează propria existență în același fel în care un ego sau structura eului se definește pe sine împotriva celorlalți.

Acum, mai mult ca niciodată, realități diferite și sisteme de credință polarizate coexistă pe Pământ. Este posibil ca oameni diferiți să experimenteze gânduri și reacții emoționale complet diferite la exact aceleași fenomene exterioare. În același mod, Samsara și Nirvana, Raiul și Iadul sunt două dimensiuni diferite, care ocupă aceeași lume. Un eveniment care poate părea apocaliptic cuiva poate fi văzut ca o binecuvântare de altcineva. Deci, ceea ce devine evident este faptul că circumstanțele exterioare nu trebuie să vă afecteze lumea interioară, în vreun fel anume. A realiza Samadhi este a deveni o roată cu auto-propulsie, a deveni autonom, un univers în sine. Experiența voastră de viață nu este condiționată de fenomenele în schimbare.

Se poate face o analogie cu cubul lui Metatron. Metatron este menționat în diferite texte creștine, islamice și ebraice vechi și este în mod arhetipal aflat în legătură cu egipteanul Neter Thoth, precum și cu Hermes Trismegistus din Grecia. Metatron este strâns legat de tetragrammaton. Tetragrammaton-ul este forma geometrică fundamentală, șablonul sau emanația primordială a realității fizice, care a fost numit Cuvântul lui Dumnezeu sau Logos. Aici vedem o reprezentare bidimensională a figurii, dar, privită într-un anumit fel, se vede un cub 3D. Când vezi cubul, nimic nu s-a schimbat în figură, dar mintea ta a adăugat o nouă dimensiune imaginii percepute.

Dimensionalitatea sau perspectiva este, pur și simplu, o chestiune de a te obișnui cu un nou mod de a percepe lumea. Când realizăm Samadhi devenim liberi de perspectivă, sau liberi de a crea noi perspective, pentru că nu există nici un sine implicat sau atașat de un anumit punct de vedere.

Cele mai mari minți din istoria omenirii au făcut dovada unor niveluri de gândire dincolo de structura limitată a eului. Einstein spunea: „Adevărata măsură a unei ființe umane este în primul rând determinată de măsura și sensul în care ea a atins eliberarea de sine.“

Și nu gândirea și existența eului ar fi rele, gândirea este un minunat instrument, atunci când mintea este în serviciul inimii. În Vedanta se spune că mintea este un foarte bun servitor, dar un maestru foarte prost.

Ego filtrează continuu realitatea prin limbaj și etichetări și judecă în mod constant. Preferând un lucru altuia. Când mintea și simțurile sunt stăpânul, ele vor crea suferință fără sfârșit, dorință și aversiune fără sfârșit, încuindu-ne în matricea gândirii. Dacă vrei să realizezi Samadhi, nu-ți judeca gândurile ca fiind bune sau rele, ci află cine ești anterior gândirii, anterior simțurilor. Atunci când toate etichetările sunt abandonate, este cu putință să vezi lucrurile așa cum sunt. În momentul în care unui copil i se spune ce este o pasăre, dacă el crede ce i s-a spus, atunci nu va vedea niciodată o pasăre din nou. El își va vedea doar gândurile.

Cei mai mulți oameni cred că sunt liberi, conștienți și treji. Dacă crezi că ești deja treaz, atunci de ce ai depune o muncă dificilă pentru a atinge ceea ce crezi că ai deja? Înainte de a deveni posibil să te trezești, este necesar să se accepte că ești adormit, trăind în Matrice.

Examinează-ti viața cu sinceritate, fără a te minți. Ești capabil să-ți stopezi tiparele robotice, repetitive de viață, dacă vrei asta? Poți să te oprești din a căuta plăcere și a evita durerea, ești dependent de anumite alimente, activități, distracții? Te judeci în mod constant, te învinovățești, te critici pe tine sau pe alții? Mintea ta caută fără încetare stimuli, sau ești complet împlinit doar fiind în liniște? Reacționezi la ce cred oamenii despre tine? Cauți aprobare, susținere? Sabotezi, în vreun fel, situațiile din viața ta?

Cei mai mulți oameni vor experimenta azi viața în același fel în care o vor face mâine și peste un an, și peste zece ani. Când începeți să vă observați natura de robot, deveniți mai treji. Începeți să recunoașteți gravitatea problemei. Sunteți complet adormiți, pierduți într-un vis. Asemenea locuitorilor din peștera lui Platon, majoritatea celor care aud acest adevăr nu vor fi dispuși sau nu vor fi capabili să-și schimbe viața, pentru că sunt atașați de tiparele lor obișnuite.

Parcurgem distanțe mari, justificându-ne tiparele, îngropându-ne capul în nisip, mai degrabă decât să ne confruntăm cu adevărul. Ne dorim salvatori, dar nu suntem dispuși să sfârșim pe cruce noi înșine. Ce ești

dispus să plătești pentru a fi liber? Realizează că, dacă îți schimbi lumea interioară, trebuie să fii pregătit să schimbi viața exterioară. Structura veche și vechea identitate trebuie să devină solul mort din care ceva ce nou poate crește.

Primul pas spre trezire este de a realiza că suntem identificați cu matricea minții umane, cu masca. Ceva în noi trebuie să audă acest adevăr și să fie trezit din somn. Există o parte din tine, atemporală, care a știut dintotdeauna adevărul. Matricea minții ne distrage, ne distrează, ne ține la nesfârșit în a face, a consuma, a tânji, într-un ciclu al atracției și aversiunii, cu forme în continuă schimbare, ținându-ne departe de înflorirea conștiinței, de dreptul nostru evoluționar din naștere, care este Samadhi.

Gândirea patologică este ceea ce trece ca fiind viața normală. Esența divină a devenit înrobătă, identificată cu structura de sine limitată. Marea înțelepciune, adevărul despre cine ești cu adevărat este îngropat adânc în ființa ta. J. Krishnamurti a spus, „Nu este o măsură a sănătății cuiva să fie bine adaptat la o societate profund bolnavă.“ Identificarea cu mintea egotică este boala și Samadhi este leacul. Sfinții, înțelepții și ființele trezite din istorie au învățat cu toții înțelepciunea abandonului de sine. Cum este posibil să realizezi adevăratul sine? Când străpungi Maya cu vâlul ei, și renunți la sinele iluzoriu, ce a rămas?